

PROLÓGUS

Egy motel; Los Angeles, 1995.

Tarissa Dyson némán és mozdulatlanul ült a motel kényelmetlen karosszékében, és alvó gyermekeit figyelte. Blythe és Danny úgy feküdt az ágyon, mint két kimerült kiskutya egy kiadós szaladgálás után. Fekete szempilláik lágyan érintették meg pofikájukat. Szerették volna megvárni az apjukat, bátran küzdöttek az álom ellen, de végül alul maradtak; nem bírták nyitva tartani a szemüket.

A nő halvány büntudatot érzett amiatt, hogy hagyta elaludni a kicsiket, de az igazat megvallva már kezdtek az idegeire menni az állandó „Apa hol van? Mikor jön már vissza?” kérdéseikkel. Egy ideig válaszolgatott nekik, szóval tartotta őket, de aztán úgy látta jobbnak, ha hagyja, hogy elszenderedjenek. Megérdemelték a pihenést, és legalább addig se féltek, addig se izgultak, amíg aludtak.

Megpróbálta elterelni a gondolatait arról a dologról, ami megrémítette a gyerekeket. *Ami megrémítette őket... és engem is* – vallotta be vonakodva. A brutális külsejű Terminator, ahogy lehámozta az emberi bőrre és húsrá emlékeztető anyagot alkarja fémvázáról... Az iszonyatos kép újra és újra bevillant Tarissa agyába. Az emlék olyan volt, mint egy lyukas fog, amit az ember újra és újra megérint a nyelvével, és ami mindannyiszor fájdalmat okoz.

Egy jellegtelen, tiszta, de szegényes motelban voltak, valahol a város szélén. A szőnyeg több helyen kikopott, csakúgy, mint a szófa szappan- és fertőtlenítőszagot árasztó kárpitja.

A Terminator azt mondta, hogy a T-1000-es valószínűleg elmegy a házukba, és „kivonja” az információkat azokból, akiket ott talál. Az adatgyűjtés után pedig – szokásához, vagyis programjához híven – közömbösíti az alanyokat.

Közömbösíti... Milyen steril, milyen érzelemmentes megfogalmazás!

Sarah Connor fellapozta a telefonkönyvet, és kiválasztotta ezt a motelt. Azt mondta, ha elvégzik a „melót”, ők is ide jönnek. Meló. Küldetés. Ezeknek a szavaknak sem volt túl sok közük ahhoz, amire Sarah és a fia készült.

Mesemmisítették Miles álmait...

Tarissa lelki szemei előtt ismét megjelent a kép. Milest látta, ahogy rémült arrcal ott áll az iratszekrénye előtt, miközben a lakást szilánkokra tépik a golyók. A levegőben üvegszilánkok röpködtek, a papírlapok konfettivé váltak.

– Fogd Dannyt, és menj! Fuss! – kiáltotta Miles.

Tarissa megragadta Danny karját, és a ház eleje felé húzta. Miles ekkor kiment a dolgozószobájából, és utánuk futott. Egy golyó eltalálta; Tarissa tisztán látta a testéből kifröccsenő vért. Miles elvágódott a szőnyegen. Tarissa nyelt egyet, megállt.

A kisfiú kiszabadította magát az anyja szorításából, és az apja mozdulatlan testére vetette magát.

– Ne bántsák az apukámat! – visította.

Tarissa a fiára nézett, és elcsodálkozott. Hogy férhet ennyi bátorság egy ilyen apró emberkébe? Megérintette a motel kopott ágyán fekvő gyermeket, aztán riadtan visszarántotta a kezét. Nem akarta felébreszteni.

Felsóhajtott. Ha mindaz, amit mondtak neki, igaz, akkor Miles álmainak elvesztése jelentéktelen semmiség. Ha ez az ára annak, hogy a fiuk és a lányuk élhessen, ha csak erről kell lemondaniuk annak érdekében, hogy a gyermekeik egy nap majd valóra válthassák saját terveiket, hogy egyáltalán lehessenek terveik... Ám legyen! Az embernek időnként el kell fogadnia, hogy veszített.

Az ablak előtt autók száguldottak. A monoton zaj álmosító volt; Tarissa abban reménykedett, őt is magához öleli a mindent feledtető álmom. Felsóhajtott, lehunyta a szemét, és elmormolt egy imát. Arra kérte Istent, segítsen Milesnek, vezesse vissza őt a családjához.

Danny furcsa, horkoló hangot hallatott. Tarissa ránézett. *Horkol. Akár az apja...* Szeretett volna elmosolyodni, de már ehhez sem volt elég ereje.

Telefonáljon már valaki! – gondolta kétségbeesetten.

Sosem bírt várni. Sosem viselte el a tétlen ücsörgést. Miles más, ő akár órákon át üldögélt, és nem csinált semmit, csak

álmodozott. Gyakran megszidta őt ezért, de Miles ilyenkor csak átölelte a derekát, és ránézett azzal a mosolygós, fekete szemével.

Tarissa idegesen megrázta a fejét. Ezt most nem szimpla várakozás. Ez már lassú kínzás!

Jelentkezzen már valaki!

Sóhajtva megdörzsölte az arcát, felállt a székből, és járkálni kezdett az apró szobában. Sokáig tart. Túl sokáig. Túl sokáig? Ugyan ki tudja megmondani, mennyi ideig szoktak tartani az ilyen dolgok? Mennyi időt vesznek igénybe az ilyen... melók?

Miles, Miles, gyere haza, gyere vissza hozzám! Kérlek, kérlek, kérlek...

A tévére nézett, aztán Dannyre és Blythe-ra pillantott. Talán bekapcsolhatná a készüléket. Ha egészen halkra állítja, nem fogja zavarni a kicsikat... Leült az ágy végébe, és megérintette a távkapcsolót. A tévé felüvöltött. A nő riadtan nyomta meg a hangszabályozót. A szíve vadul kalapált. Bűntudatosan a gyerekekre sandított. Danny megfordult, és elmormolt pár érthetetlen szót, de nem kelt fel. Blythe meg se moccan.

Ki az az örült, aki maximumon hagyta a hangerőt? – töprengett Tarissa, aztán válaszolt a saját kérdésére. *Egy olyan fickó, aki viccesnek találja az ilyen idétlenségeket.*

A képernyőre pillantott, és meglátta a Cyberdyne Corporation épületét. Lángokban állt az egész. Az úttestet szinte ellepték a rendőrautók és a mentők. Mintha valami háború vagy katasztrófa sújtotta övezetből adtak volna közvetítést... Tarissa kővé dermedve figyelte, ahogy a mentősök a kocsikhoz viszik a hordágyon fekvő embereket. Fuldokolni kezdett; rádöbbsent, pár másodperce nem vesz levegőt.

– Miles – suttogta. A szívét szinte megdermesztette a félelem.

Megcsörrent a telefon. A nő rávetette magát a készülékre.

– Igen? – Megdöbbenve hallotta, milyen nyugodt a hangja. Danny és Blythe tovább aludt.

– Tarissa? – John Connor hangja. Azé a nagyszájú, korán tízéves kölyöké.

– Hol van Miles? – kérdezte Tarissa. Hallotta, hogy John mély lélegzetet vesz. Várt. A kölyök nem szólalt meg. Tarissának eszébe jutott, hogy Milesnek kellene ott lennie a

vonat másik végén, nem Johnnak. *John még gyerek! Ne szidd! Ő semmiről sem tehet.* Hirtelen úgy érezte, mintha kiröppenne a saját testéből, mintha megszabadulna az érzéseitől. Eltelt néhány másodperc. John még mindig nem válaszolt a feltett kérdésre. A csend túlságosan hosszúra nyúlt. – Miles... meghalt? – kérdezte Tarissa, hogy könnyebbé tegye a fiú dolgát.

– Ma este megmentette magukat – mondta John kemény hangon. – Megmentette Dannyt és Blythe-ot, meg több milliárd embert. Ezt tudnia kell. Erre *emlékeznie* kell. – A fiú hangja esdeklővé változott.

– Tudom – felelte Tarissa. Összeszorult a torka, alig kapott levegőt, de nyelt egyet, és erőt vett magán. – Az anyád hol van?

– Megsérült – felelte John. – Transzfúzióra van szüksége, de ezt nyilvánvaló okok miatt nem kaphatja meg. Rendbe fog jönni. Azt hiszem... Anya kemény nő.

Igen, Sarah Connor valóban kemény volt. Félelmetesen szívósnak látszott. Tarissa tudta, sosem fogja elfelejteni azt a bizonyos jelenetet. Sarah ott állt Miles fölött, reszketve és átkozódva, az ujja a ravaszon, amit végül nem húzott meg. Nem volt ereje hozzá.

Sarah Connor hosszú évek óta élt együtt a tudattal, hogy a jövő borzalmas lesz az emberiség számára. Végzetes. De kibírta. Megkeményedett. Ennek ellenére mégis ember maradt.

És John is borzasztóan kemény – gondolta Tarissa, amikor eszébe jutott, a fiú hogyan csillapította le az anyját.

– Hol van a Terminator? – kérdezte. A törékeny John, amikor mellette volt az a brutális külsejű *lény*, úgy nézett ki, mint aki mindenre képes, mintha bármilyen akadályt le tudna küzdeni.

A szünet ismét túl hosszúra nyúlt.

– Meg kellett semmisítenünk – mondta végül John. – Ő mondta, hogy ennek így kell történnie. Beleereszkedett abba a... Megcsinálta. Anya segített neki, de ő akarta, hogy így történjen. Nem vállalhattuk a közkázatot, hogy valaki megszerzi a fejében lévő mikroprocesszort.

Szent Isten! – gondolta Tarissa.

– Nem, ezt tényleg nem hagyhattátok – nyögte ki kábultan.

– Egyébként a T-1000-es olyan komoly károkat tett benne, hogy többé senki sem hitte volna el róla, hogy ember. – John

olyan szórakozottan beszélt, mintha fontos és érdekes események zajlanának körülötte.

Szegény gyerek – gondolta a nő. *Szegény Terminator! És szegény Miles... Jaj, édes, egyetlen szerelmem!*

– Nem volt más választásotok – mondta, és gondolatban hozzátette: *Legalábbis azt hiszem. De honnan tudhatnám? Nekem még új ez az egész...* Lelki szemei előtt ismét megjelent a Terminator lenyúzott fémkarja, a bonyolult, csillogó mechanizmus. Szorosan becsukta a szemét, és megpróbálta kirázni az agyából az emléket. – Sok szerencsét, John. – mondta.

– Maguknak is – felelte a fiú.

Tarissa letette a telefont. Nem köszönte meg Johnnak a jókívánságot. Tudta, hogy Miles a világot mentette meg azzal, hogy feláldozta magát, ennek ellenére képtelen volt elsuttogni egy köszönömöt annak a gyereknek, aki azok közé tartozott, akik ilyen helyzetbe sodorták Milest.

Felállt az ágyról, az ablakhoz botorkált. A szájához kapta az öklét, ráharapott; megpróbált csendben maradni, hogy ne ébressze fel a gyerekeket. A mellkasában úgy kavargott a fájdalom, a düh és a félelem, akár a föld mélyén a láva. Ennyi érzelmet nem fojthat el az ember; kirobbant belőle a zokogás.

Néhány perccel később, amikor kissé összeszedte magát, szédelegve, émelygő gyomorral a falnak dőlt. Úgy érezte, a világ darabjaira, apró szilánkokra hullik körülötte. Üres tekintettel, könnyes szemmel bámult ki a parkolóra. Hogyan mondja meg a gyerekeinek, hogy az apjuk soha többé nem tér vissza?

Altadena, Kalifornia, 1995.

John a lopott pénzzel fizette ki a boltost. *Könnyen jött, könnyen megy* – gondolta közben. Alig két nappal korábban történt, hogy a legjobb barátjával lefosztott egy bankszámlát. Nem ismerte a számla tulajdonosát, de nem sajnálta. megszerzett egy PIN kódot, amit aztán felhasznált a bankautomatánál.

Még csak két napja történt. Mintha egy örökkévalóság telt volna el azóta. Akkor még biztosnak látszott, hogy a jelenből

egyenes út vezet a jövőbe, amelyben minden legalább olyan szá-
nalmas és nyomorult lesz, mint az, ami most van. A dolgok
azonban másként alakultak. Minden más színezetet kapott.

Todd és Janelle, a bíróság által kijelölt nevelőszülei már
nem éltek. Az anyjáról, a saját, igazi anyjáról kiderült, hogy
nem dilis, hanem valódi hős. Az ő élete pedig többször is
veszélybe került, de a nagy semmiből előbukkant valaki, aki
minduntalan megmentette. Valaki – egy Terminator.

Talán, ha nem érzi magát ennyire rohadtul, képes lett
volna elhinni, hogy az egész csak álmolta. Kábult volt és
fáradt, ugyanakkor valami furcsa bizsergést is érzett. Moz-
gott, tette, amit tennie kellett, de végig olyan érzése volt, mint-
ha mindez nem vele történne.

Az anyja pokolian nézett ki, a sebei még mindig véreztek.
John sajnálta és aggódott érte, de ezek az érzések is olyanok
voltak, mintha egy másik emberéi lennének.

Visszament a kocsihoz, behajolt az ablakon. Kinyitotta és
az anyja kezébe nyomta a narancsleves palackot.

– Kávét kértem – mondta Sarah. A keze remegett, amikor
megfogta a palackot.

– Persze. Kávét. – John elővett egy aszpirines dobozt, le-
csavarta a tetejét. – A sebesülteknek jót tesz a cukor, nem?
A narancslében pedig éppen elég cukor van.

Sarah bekapott négy szem aszpirint, és egy hatalmas korty
narancslével együtt lenyelte.

– Ja. Persze – mondta. Lehunyta a szemét, és hátradőlt az
ülésen. – Glukóz. Energia.

A kocsi, amit elkötöttek, egy ócska Chrysler volt. Jellegtelen
batár, elég rozoga, de a tankja tele. És szerencsére jól futott.
Már ötven mérföldnyire eltávolodtak a Cyberdyne épületétől.

– Hoztam kötszert is – mondta John, és az anyja elé tar-
totta a boltban kapott szatyrot.

Sarah lassan kinyitotta a szemét. Rettenetes fájdalom gyö-
törte, és iszonyúan álmos volt. *Most nem alhatok* – villant át
az agyán. Nem hagyhatta egyedül Johnt. A fiára nézett, és
önkéntelenül elmosolyodott. John különleges gyerek volt.
Tízéves, és mi mindenre képes!

– Ismerek egy dokit, aki nem szokott kérdéseket feltenni
az embernek – mondta révetegen. Kihúzta magát. – Hol va-
gyunk?

– Altadenában – felelte John.
Sarah egy pillanatra kiemelkedett a fájdalom és a kábulat ködéből, de szinte nyomba visszasüppedt. Megfeszítette a vállát.
– Jól van – mondta. – Ismerem ezt a környéket. Menjünk Északra, az országúton.
– Ez az orvos... Transzfúziót is kaphatsz tőle? – kérdezte a fiú, és beült a kormány mögé.
Sarah megrázta a fejét.
– De a vérzést el tudja állítani.
John beindította a kocsit. Hosszú ideig nem szóltak egymáshoz. John a vezetésre és az útra koncentrált; a feladat annyira lekötötte a figyelmét, hogy gondolkodni sem maradt ideje. Aztán hirtelen feltűnt neki a nagy csend. Riadtan az anyjára nézett; azt hitte, megint elájult.
Megpillantotta Sarah szemében a furcsa fényt, és elbizonytalanodott.
– Minden rendben lesz – mondta a nő elégedett hangon. – Megállítottuk őket. Megállítottuk a Skynetet, megakadályoztuk, hogy bekövetkezzen az Ítélet Napja.
John észrevette az anyja könnyeit. Összeszorult a torka az együttérzéstől.
– És most mit fogunk csinálni? – kérdezte erőtlen hangon.
– Elmegyünk Dél-Amerikába. Azt hiszem – mondta Sarah.
– Szép, kényelmes életet fogunk élni, és sok-sok év múlva szépen, nyugodtan meghalunk.
– Hm. – John nem igazán hitte, hogy vége van a játszmának. – Ez elég jól hangzik.
– Igen – bólintott Sarah. – Jól hangzik...

Cyberdyne Systems Corporation parkolója, 1995.

Paul Warren a Cyberdyne Systems ügyvezető igazgatója, és Roger Colvin, a cég igazgatótanácsának elnöke a hajnal előtti hidegben a cég központjának lángoló romjait nézte.
– Dyson! – kiáltott fel Warren. – Hogy éppen Dyson!
– Istenverte géprombolók! – morgott Colvin. – Mindenütt megjelennek ezek az átkozottak. – Összegyúrte a kezében

tartott papírpoharat, és ingerülten elhajította. – Hagyott valamilyen búcsúlevelet, vagy hasonlót? Megmagyarázta, miért tette?

Warren megrázta a fejét.

– A zsaruk azt mondták, valaki szétlőtte a házát. A komputerét és a feljegyzéseit széttörték és elégették. A felesége a kölykeivel együtt eltűnt.

Colvin az elnökre nézett.

– Maga szerint Dyson megölte a családját?

– Nem tudom, de ha megtette, akkor elrejtette a hullákat.

– Warren a főnökére nézett. – Rengeteg vért találtak a házban. Vért és romokat.

Colvin idegesen beletúrt ritkuló, barna hajába.

– Gyakran előfordul, hogy a családapák végeznek a feleségükkel és a kölykeikkel – mondta idegesen –, de még ezek az örültek sem szokták felrobbantani a céget, ahol dolgoznak! Ezt vajon mi az ördögért csinálta?

– Nagyon valószínűnek látszik, hogy azok a terroristák kényszerítették rá – szólalt meg a hátuk mögött egy barátságos hang.

A cég két vezetője hátrafordult. Egy középkorú férfi állt előttük, akit éppen a jellegtelensége, a hétköznapisága tett különlegessé. A ruhája gyűrött volt, és látszott rajta, gyorsan magára kapkodta a keze ügyébe eső holmikat. Ahogy lassan elindult, a cég két vezetőjének testtartása és arckifejezése megváltozott; mindketten elutasítóvá váltak.

– Mr. Colvin – mondta a férfi. – Mr. Warren... – Átható tekintetű, kék szemét az igazgatóra villantotta.

– Urai vagyunk a helyzetnek – mondta Colvin sietve. – Nem ért minket igazán komoly kár.

– De igen. Igazán komoly kár ért minket – mondta a férfi. A hangja még mindig barátságos volt, de a pillantása dermesztővé változott. – Elvesztettük a chipet, és elvesztettük a kart. Ezek a tárgyak pótolhatatlanok. Ne ámítsuk magunkat. Még Mr. Dysont is tudjuk pótolni, de ezt a két tárgyat soha!

– Másolataink vannak Dyson anyagairól – jelentette ki Warren sietve. – Még az otthoni komputerében tárolt file-okról is.

A férfi egy hosszú percig Warrenre meresztette a szemét. Az ügyvezető igazgató ökölbe szorította a kezét a zakója zsebé-

ben. Középiskolás kora óta senki sem nézett rá így. Annak idején, mint minden vékonydongájú gyerekek, neki is el kellett viselkednie az erős fiúk szemétkedéseit, de azóta... Azóta senki sem mert ilyen pillantásokat vetni rá. Érthető, hiszen már harmincéves kora előtt akkora vagyona és hatalma volt, hogy az emberek tiszteletben tartották. Most azonban úgy érezte magát, mint akkor régen, amikor a fejét az öltöző szekrény ajtajához csapdosták, és elszedték tőle az ebédpénzét.

– Ennek a két tárgynak az elvesztése – folytatta a férfi – komoly akadályokat gördít a kutatásaink útjába. – Colvinra nézett. – Az igazat megvallva a biztonsági intézkedéseik nevetésesek voltak. Ebben az épületben tárolták azt a két tárgyat, aminél értékesebbet még senki emberfia nem talált, és tesék! Hová lettek? – Ingerülten a lángoló épület felé intett. – Önök visszaéltek a kapott bizalommal!

Warren és Colvin elvörösödött; mindketten úgy érezték, a férfi arcul csapta őket hosszú ujjú, keskeny kezével.

– Mindent elrontottak! Nagyon bízom benne, hogy a dokumentumokról készültek másolatok, amelyeket nem ezen a helyen őriztek. Ellenőrizték már, hogy megvannak-e? Hogy sértetlenek?

Colvin és Warren idegesen összenézett.

– Nem ellenőrizték, igaz? – A két férfi megrázta a fejét. – Nyugtassanak meg, hogy léteznek másolatok, hogy legalább egy van!

A Cyberdyne vezetői szótlanul meredtek a férfira.

– Jézusom! Ezt egyszerűen nem tudom elhinni!

– Mérnökök vagyunk – mondta Colvin, hogy megőrizze méltósága maradékát. – Mérnökök, és nem biztonsági szakemberek.

– Ha nem mondja, erre sosem jövök rá – vicsorgott a férfi. – Oké... – Széttárta a karjait. – Szedjék össze a szarukat. Minden vackot, ami maradt. Mostantól fogva a mi felügyeletünk alatt, egy másik helyen fognak dolgozni.

– Az embereink nem fognak lelkesedni ezért az ötletért – mondta Warren.

– Akkor rúgják ki őket, és vegyenek fel másokat helyettük! Egyedül Dyson pótlása lesz nehéz, mindenki más könnyen helyettesíthető. Mindenki, magukat is beleértve! Pojácák! Ha

valaki pofázik, ha valakinek nem tetszik, hogy nekünk fognak dolgozni... Vágják ki az utcára az illetőt! És az ég szerelmére, kerítsenek maguknak egy megbízható és hozzáértő biztonsági főnököt! Tegyétek meg nagyon hamar, különben én szerzek valakit! – Sarkon fordult, és elindult. Néhány lépés megtétele után visszafordult. – Majd jelentkezem. Ellenőrzék a tartalék példányokat, és mindenről készítsenek néhány másolatot. Ezeket adják oda olyan embereknek, akiket megbízhatónak tartanak.

– Úgy gondolja, *minket* is célba fognak venni? – kérdezte Warren. Elcsuklott a hangja; szégyellte gyengeségét, és ettől elvörösödött.

– Lehetséges. De ez elfogadható. A feljegyzések elvesztése viszont nem az! Majd meglátjuk, mi lesz. – A férfi még egy utolsó, haragos pillantást vetett a két emberre, majd megfordult, és elsietett.

Colvin és Warren zavartan nézett össze. Mindketten megalázva érezték magukat, mindkettejüket borzasztóan zavarta, hogy a másik tanúja volt a kínos jelenetnek.

– Ki ez az ember? – kérdezte Warren pár perccel később.

– Ő...

– Nem azt kérdeztem, hogy *micsoda*, hanem hogy *kicsoda*!

– Szélhámos – vont a vállát Colvin.

– Ez a keresztneve, vagy a családi neve? – kérdezte Warren.

– A pokolba, én csak annyit tudok róla, hogy mi a munkaköre!

Warren felhorkant.

– Nos, az lesz a legjobb, ha megteszünk bizonyos lépéseket – mondta hosszú hallgatás után.

Már vagy öt perc telt el a szélhámos távozása óta. Mindketten úgy érezték, hogy a kapott parancsok, a további teendőkkel kapcsolatos tervek tőlük származnak.

– A jelek szerint – mondta Colvin szárazon, és még egy utolsó, hosszú pillantást vetett a Cyberdyne épületére – az lett volna a legjobb, ha már tegnapelőtt megteszünk bizonyos lépéseket.

ELSŐ FEJEZET

Cincinnati, 2021.; az Ítélet Napja után

Szenzorok fürkészték a kietlen pusztasággá változtatott város romjait, miközben a széles lánctalpak átvitték a Vadász/Gyilkos masszív acéltestét a rozsdás gépkocsik maradványain, és az egykori sofőrök porladó csontjain. Az elkínzott fém sikoltása felriasztotta a közelben üldögélő madarakat, arra készítette a földön élő állatokat, hogy sürgősen keressenek maguknak valamilyen fedezéket.

A megpörkölt és szétzúzott téglákból és betondarabokból, megcsavarodott, olvadt acélgerendákból és üvegcserepekből álló halmok időnként eltakarták a VGY optikai szenzorait. Előfordult, hogy valóságos kanyonban kellett haladnia, amelynek mindkét magas falát törmelék alkotta. Az is megesett időnként, hogy egy-egy, csodával határos módon épen maradt, még mindig álló fallal találta szemben magát; ilyenkor habozás nélkül utat tört, és ledöntötte az emberi civilizáció e szánalmas emlékeit.

A műholdról érkező képek arra utaltak, hogy a zónában az emberek nagyobb csapata fejt ki tevékenységet, de a VGY eddig egyetlen olyan információt sem gyűjtött be, amely igazolta ezeknek a jelentéseknek a hitelességét.

Ellenőrizte multidirekcionális szenzorait, és kizárta a rendszerhiba lehetőségét. Minden áramkör tökéletesen működött, sehonnan sem érkezett hibáüzenet. Célpontokat nem érzékelt. Ismét megvizsgálta a műholdas képet, és megállapította, hogy az emberek a jelenlegi pozíciójához képest északkeletre mozgolódhatnak. Fáradhatatlanul, kitartóan, a feladatra összpontosítva folytatta útját. Egyedül dolgozott.

Egészen addig, míg Skynet megérintette. A valaha létezett legbriliánsabb és – az emberek szempontjai szerint – leggonoszabb intelligencia kitekintett a VGY szenzorablakain. Eltöprengett, hogy a műholdas információ miért különbözik ilyen jelentős mértékben a valóságtól. Mert különbözött, hiszen a jelek szerint a közelben nem tartózkodtak emberek.

Egészen a legutóbbi ideig errefelé sosem bukkantak fel. Az emberek kerülték azokat a nagyobb városokat, amelyek a nukleáris robbanások első sorozatában megsemmisültek. Skynet tudta, hogy a még mindig kimutatható sugárzástól tartanak. Éppen ez volt az oka annak, hogy ezeken a romhalmonokon helyezte el műholdas vevőit, antennarendszereit és szervizállomásait.

Ám most, karizmatikus vezérük parancsára, az emberek mégis megjelentek ezeken a korábban elhagyatott helyeken. Skynet gyilkológépei – önmaga mozgó részei – megsemmisültek, az antennák (a központi agy szemei és fülei) megnyomórodtak.

Az emberek megrázták magukat, és felálltak a sárból. Viszsaütöttek. És erről kizárólag John Connor tehetett.

Skynet az egyik T-90-es egység processzorára csatlakoztatta magát. Az első Terminator-szériához tartozó, emberi csontvázra emlékeztető formájú és elrendezésű fémteste vakítóan szikrázott a napfényben. Átmasírozott egy csontkupacon, súlya alatt úgy roppantak a bordák és a gerincek, mint ha vékony gallyak lennének. Keresztülvergődött a törmeléken, ellenőrizte azokat a kis zugokat, amelyekben az emberek meghúzhatták magukat; fáradhatatlanul forgatta a fejét.

Egyetlen embert sem látott vagy érzékelt.

Skynet, miközben a T-90-es testét mozgatta, elgondolkodott. A közelben nincsenek emberek, de a műhold még mindig azt jelenti, hogy valahol itt tartózkodnak. A rendszerellenőrző rutinok sem az égi, sem a földi egységeknél nem találtak hibát. Ezen információk egymáshoz illesztése után csak egy következtetést lehetett levonni: az emberek megtalálták a módját, hogyan tápláljanak közvetlenül adatokat Skynet agyába.

A félelmetes intelligencia tudta, ha az emberek képesek ilyesmire, akkor neki jelentősen csökkennek az önvédelmi esélyei. Az ellenség tetszés szerint hamis információkat juttat a rendszerébe, helytelen adatok alapján pedig csak helytelen cselekvéssorokat lehet végrehajtani.

A komputergigász nekilátott, hogy felkutassa a zónában generált anomáliákat, a hamis jeleket. Semmit sem talált.

Az emberek ismerik a félelmet és a csalódottságot, Skynet azonban a felfedezésére csupán azzal reagált, hogy elindított

egy új rutint. A rommá változtatott város közepén lévő földi antennához irányította a T-90-est, és megkezdte a kutatást.

Lisa Weinbaum amennyire csak tudta, összehúzta magát, és az órájára pillantott. Még csak negyven másodperc telt el azóta, hogy utoljára ránézett.

A mellette lévő kis doboz, amelyet korábban hozzákötött a Skynet antennáihoz és jelzőrendszereihez, egykedvűen villogtatta két jelzőlámpáját, és halkan zümmögött. A rendeltetése az volt, hogy hamis információkat tápláljon a Skynetbe. Az a bizonyos adatsor, amit éppen sugárzott, biztosította Lisa, és ami még fontosabb: a gép biztonságát.

Tulajdonképpen az egész csak egy teszt része volt, de a technikusok azt mondták, a készüléknek legalább félórán keresztül működni kell ahhoz, hogy megbizonyosodjon, valóban használható. Lisa úgy számolt, már csak öt perc van hátra ebből a bizonyos harmincből – talán annyi se.

A nő kiképzés alatt álló technikus volt; éppen ezért választották őt az akcióra az önként jelentkezők közül. Képzett és gyakorlott embert nem küldhettek, nem kockáztathatták a nagy tudású bajtársak testi épségét és életét, és Lisa is éppen eleget tudott már ahhoz, hogy képes legyen elvégezni a feladatot. A kiképzői – akik ígéretesnek és tehetségesnek tartották – indulás előtt ellátták néhány jó tanáccsal, amelyek hatására Lisában fokozódott a feszültség. Mint kiderült, amint kiér a terepre, az egységet csakis úgy helyezheti megfelelő pozícióba, ha közben elárulja a hollétét, vagyis megmutatja magát a Skynet szenzorainak.

Eddig minden jól alakult; Lisa remélte, hogy továbbra sem jelentkezik problémák. *Olyan könnyű lesz az egész mint egy séta a parkban* – gondolta, de ahogy körülnézett, ahogy végigpillantott a romokon, elkomorodott. *Bárcsak tudnám, mi a a „park”!* Még az apjától hallott néhány olyan mondást, aminek nem igazán ismerte a szó szerinti jelentését. *Addig jár a korsó a kútra... Szimpla mint a zabsüti... Mi a fene lehet az a „korsó”? És a „zabsüti”?*

Az órájára nézett. Harminc másodpercre sikerült elterelnie a figyelmét a feladatról és a feszült várakozásról. Ha a teszt eredményesnek bizonyul, a Skynet erői északnyugatra vo-

nulnak, hogy felkutassák a város felé tartó embereket, az el-
lenséges csapatokat, amelyek azonban nem is léteznek.

Lisa ismerős hangot hallott. Egy súlyos fémtárgy karcoló-
dott valami kőhöz... Elakadt a lélegzete. Előrenyújtotta a
nyakát, feszülten hallgatózott. Lehet, hogy valahonnan leesett
valami? Vagy talán közeleg valami?

Óvatosan visszahátrált a készülékhez. A technikusok azt
mondták, legalább harminc percen keresztül működni kell.
Talán tévedtek. Esetleg pár perccel kevesebb is elég lesz...

Weinbaum a konzol mellé lépett, és nekilátott szétbontani
a csatlakozókat. Gyorsan, ügyesen dolgozott; másodpercek
alatt végzett.

Ismét fémtárgy karcolódott egy kőhöz. Lisa halkán kifúj-
ta a tüdejében rekedt levegőt. Olyan érzése támadt, mintha
óriási lyuk lenne a mellkasán. Meghökkenően nyugodt volt.
Elcsíptek – gondolta. Rám álltak! Most mit csináljak?
Nem hagyhatta, hogy a Skynet egységei megtalálják a készü-
léket.

Körülézett, a körben elhelyezett robbanótöltetekre pillan-
tott. A terület aláaknázása a saját ötlete volt, erre nem ka-
pott parancsot. Úgy érezte, minimum ennyit meg kell tennie
a küldetés sikere érdekében, az uniformis becsületéért. A
tervét senkivel sem vitatta meg; tisztában volt azzal, hogy bo-
csánatot hamarabb lehet kapni, mint engedélyt.

Vállaltam a kockázatot – gondolta.

Óvatosan az egyik nagyobb robbanótöltet mellé helyezte a
készüléket, majd az egyik nyitva hagyott zsilipajtóhoz ment.
Felkészült arra, hogy feláldozza magát, ha tényleg közeleg va-
lami. Igazság szerint nem sok esélye volt arra, hogy megús-
sza szárazon, de azt mindenképpen el akarta kerülni, hogy
az ellenség kezei közé kerüljön.

A detonátorral az egyik kezében, a plazmafegyverrel a má-
sikban, Weinbaum kinézett a kietlen romhalmazra. Abban
reménykedett, hogy semmi különlegeset nem fog látni.

Skynet, amint meglátta a fogadóállomás szögletes épületé-
nek felső részén lévő nyitott zsilipajtót, azonnal megállította
a T-90-est. A Terminator lecsapta a lábát; a csattanás furcsa
visszhangot keltett a mozdulatlan levegőben. Kár. Ha mégis

vannak a közelben emberek, ezt a hangot egészen biztosan érzékelték.

Eltelt néhány másodperc. Az állomás körül semmi sem mozdult.

Skynet észlelte, hogy rossz szögől figyeli az épületet, erről a helyről nem láthat be a belsejébe. Elindította a T-90-est. A robot talpa megcsikordult a köveken. Skynetnek erre a hangra egészen biztosan összerándult volna a szemöldöke, ha történetesen van arca, feje. Általában nem akart észrevétlenül az emberek közelébe kerülni, szüksége sem volt ilyenre, azt azonban sajnálta, hogy nem is képes rá.

A T-600-as, a gumibőrű Terminator, ami kifejezetten arra a célra készült, hogy észrevétlenül beszivároгjon az emberek erődítményeibe, teljes kudarcot vallott ugyan, de legalább nem csapott ilyen irdatlan zajt. Skynet elgondolkodott. Talán az lenne a leghelyesebb, ha valamennyi T-90-es talpára gumiréteget tétetne; akkor talán ezek a robotok is nesztelesen járnának.

A T-90-es éppen abban a pillanatban látta meg a zsilipajtót, amikor a nyílásban megjelent egy emberi alak. Skynet utasította a robotot, hogy lőjön rá a célpontra.

Weinbaum hirtelen azt vette észre, hogy egy Terminator plazmafegyverének csövébe bámul. Habozás nélkül megnyomta a detonátor gombját. A robbanás ereje átrepítette az ajtón. Teste egy betonoszlop csonkjához csapódott. Elvesztette az eszméletét.

Amikor kinyitotta a szemét, még mindig nem bírt megmoccanni. Nem a félelem bénította le; nem attól merevedett meg, hogy egy izzó, vörös szemű T-90-es állt fölötte. Ahogy a robot fedetlen fogsorára pillantott (a fémes ábrázat olyan volt, mintha egyfolytában vigyorogna), megérezte a fájdalmat. Egy pillanattal később az enyhe sajgásként kezdődő érzés metsző, szaggató, jeges gyötrelemmé változott.

Nyüszíteni kezdett a kintől. Ismét mozdulni próbált, le akarta lökni magáról azt a valamit, ami a földhöz szorította, de... Hiába erőlködött. Levegő után kapkodva rádöbbsent, hogy nem bír megmozdulni, esélye sincs arra, hogy meglépjen.

Valóságos rémálom – gondolta kétségbeesetten. Igen, biztos csak álmodom!

Skynet a T-90-es szenzorai segítségével felmérte az emberi lény sérüléseit. A törékeny test komoly károsodásokat szenvedett.

Nőnemű lény volt, a vonásai tiszták és egyszerűek, a teste arányos és ruganyos. Világos szem és haj. Skynet az emberi fajjal kapcsolatos kutatásai révén tudta, hogy a legtöbb hím-nemű egyednek „tetszene” ez a példány.

Rövid vizsgálódást és kihallgatást követően Skynet úgy döntött, fel fogja használni ezt az embert egy olyan projekthez, ami már jóval korábban elkezdődött, de eleddig eredménytelennek bizonyult.

Skynet-laboratóriumok, 2021.

Amikor meglátta a Skynet által elindított Infiltrator-projekten dolgozó ember (egy tudós nő volt), mindent elkövetett annak érdekében, hogy az arcán a közömbösség maszkja maradjon. Hiába erőlködött, Skynet optikai szenzorait nem csaphatta be. A rendszer azonnal érzékelte az orrcimpái és a pupillái tágulását.

Egy embert látott a fémasztalon. Még élt a szerencsétlen, de a testét olyan mértékben szétszabdalták, hogy a nemét sem lehetett megállapítani.

– Ez mi? – kérdezte a tudós.

– Genetikus nyersanyag a munkájához – felelte Skynet. Kellemes és barátságos férfihangon, enyhe akcentussal beszélt.

– Ez a nőtény olyan tulajdonságokkal rendelkezik, amelyeket be akarok építeni az I-950-es egységekbe. Vonzó, bátor, és képes arra, hogy önállóan funkcionáljon.

A tudós összeráncolta a homlokát.

– Minden emberi lény képes arra, hogy önállóan funkcionáljon – jelentette ki.

– Ezzel nem értek egyet – felelte Skynet. – De az is lehetséges, hogy nem értjük meg egymást. A legtöbb ember társa-

sági lény, igényli az állandó kapcsolatot a fajtársaival. Ez az ember azonban a jelek szerint ingerszegény szociális környezetben fejlődött ki. Most éppen erre van szükségem. Egy folytonos közösségi megerősítés nélküli, komoly és felelősségteljes munkát kell végezni.

A tudós elgondolkodva bólintott, majd végigmérte az asztalon heverő, sérült testet.

– Emelje ki belőle a petesejteket – adta ki az utasítást Skynet. – Utána semmisítse meg a maradékot.

Infiltrator-nevelde, 2021.

Thera megtisztogatta a csecsemőt, majd bepelenkázta, és szelíden visszafektette a bölcsőjébe.

Gyönyörű gyermek volt, bár a feje mindkét oldalán csúf sebek éktelenkedtek. Therának szigorúan megtiltották, hogy a fizikai igények kielégítésén kívül hozzányúljon a kicsihez, és nem is vágyott arra, hogy dédelgesse. Valahogy visszataszítónak és félelmetesnek tartotta, hogy a gyermek szinte mozdulatlanul fekszik, üveges tekintettel mered maga elé, és csak akkor sír fel, amikor éhes vagy becsinált.

Szívesebben ölelnék magamhoz egy patkányt...

A gyermeket Skynet kísértetszerű, sápadt arcú tudósai „állították elő”, ezért szinte természetes volt, hogy ennyire különös. Thera alig töltötte be a tizennegyedik évét, de már felismerte a gonoszt, ha találkozott vele. És azt is nagyon jól megtanulta, mikor kell csendben maradnia, mikor az a leghelyesebb, ha engedelmeskedik.

Két éve volt fogoly. Nem is fogoly, inkább rabszolga. Gyűlölte magát azért, mert vállalta, hogy Skynet szolgálatába áll. Igaz, nem volt túl sok választása: rabszolgasors vagy halál. A szabadságát adta az életéért. De itt legalább meleg volt, tisztaság, és annyit ehetett, amennyit akart. Itt nem kellett patkányokat és férgeket zabálnia, és arra sem kényszerült rá, hogy szexuális szolgáltatásokat nyújtson pár falatért.

És ami a legfontosabb: itt nem kellett állandóan rettegnie a VGY és Terminator egységektől. Ott voltak a közelében, de

ügyet se vetettek rá, nem fordultak ellene, mert tudták róla, hogy Skynethez tartozik. Sokat töprengett a helyzetén, és általában arra a következtetésre jutott, hogy a szegény még mindig sokkal jobb mint a megsemmisülés.

A gyermekre pillantott, aztán összeszedte a piszkos pelenkát. Mi a fene lehet ez a kis izé? Vajon a létezése milyen hatást fog gyakorolni a szabad emberekre?

Egyáltalán léteznek még valóban szabad emberek?

A gyermek neve Serena volt. Mozdulatlanul feküdt és a mennyezetet bámulta, miközben Skynet elektronikus hangja úgy cirógatta az elméjét, ahogy a pók szokta a tojásait. A fivéreivel és a nővéreivel együtt Skynet egyik fontos projektjének részesei voltak; a gigászi gép tudatának egy részét folyamatosan gyermekei „nevelésére” irányította.

Képek villantak a gyermek retinájára, színek és formák, számok és betűk. A látótere közepén az „I-950” jelsor villódzott. Nem értette Skynet szavait, se a betű és a számok jelentését, nem tudta, hogy ez a kód azt jelenti, hogy ő a 950-es Infiltrator egység; nem tudta, hogy a „beszivárgók”, a genetikailag manipulált félig ember, félig kiborg élőlények közé tartozik.

Az agyához huzalozott neurális komputer hozzá hasonlóan csecsemőkorban volt. A szerkezet a gyermek életfunkcióit kísérte figyelemmel, és szükség esetén létrehozta a sírási funkció elindításához szükséges ingert. A csecsemő gépezet folyamatosan tanult, fejlődött, terjeszkedett – pontosan úgy, ahogy a hibrid organizmus szerves komponense létrehozta a saját neuronhálózatát. Az élő és a élettelen találkozott, és a kölcsönös információcsere révén valami olyan egészet alkotott, ami sokkal nagyobb és bonyolultabb volt a részek összességénél.

Serena mindebből semmit sem észlelt, éppen annyit érzékelt a környezetéből, mint a hozzá hasonló korú, normális csecsemők. Biztonságban volt, figyelemmel kísérték, nem hagyták magára. Még soha, egyetlen kisdéd sem részesült több gondoskodásban mint ő és a társai. Skynet sosem aludt, sosem volt elfoglalt, sosem fordult félre türelmetlenül.

Az a személy, akit Serena mellé rendeltek, aki tisztába tette és táplálta, a gyermek számára nem volt több mint egy

szimpla, közömbös gép. Skynetet tartotta a valódi anyjának, a valódi apjának; Skynet volt számára az egész világ.

Serena bizonyos idő múlva találkozott fivéreivel és nővéreivel. A gyerekeket összeterelték, hogy tanulhassanak egymástól. A tervezett funkciójuk az volt, hogy megtévesszék az embereket, ehhez pedig szükségük volt bizonyos szocializációs képességek elsajátítására. Sokban hasonlítottak egymásra: szőkék voltak, kék szeműek, agilisek és agresszívek. Gyorsan fejlődtek. Skynet külön erre a célra kifejlesztett játékokat játszatott velük; kivetített eléjük egy labdát, amit aztán addig üldöztek, amíg összeestek a fáradtságtól. Természetesen a célt sosem érték el, de a legkitartóbbak jutalmat kaptak. Akik idő előtt feladták, lemondhattak a következő étkezésről. A gyerekek hamar magtanulták, hogy eltökéltnek, erőszakosnak és határozottnak kell lenniük, szükség esetén meg kell feledkezniük személyes igényeikről, koncentrálniuk kell, máskülönben veszítenek. A vesztesek végső „jutalma” pedig a megsemmisülés.

Az emberek, akik gondozták őket, a puha padlójú helyiség fehérre festett fala mellett kuporogtak, és nyugtalanul figyelték a fáradhatatlanul kúszó-mászó csöppségeket, akik a végtelenbe meresztették csillogó szemüket, és néhány apró nyögéstől eltekintve egyetlen hangot sem adtak ki.

– Mit művelnek ezek? – kérdezte Thera sűgva.

Senkitől sem kapott választ. A többiek már régen megtanulták, hogy az a leghelyesebb, ha semmi iránt sem mutatnak érdeklődést.

Thera csűggedten csóválta a fejét, és arra a gyermekre nézett, akit ő gondozott. A kicsi lihegve, gyorsan kúszott előre. Időnként felemelte pufók kezecskéjét, a levegőbe markolt, majd összegyűjtötte az erejét, és tovább mászott. Serena sosem adta fel. Thera titokban büszke volt rá, bár pontosan tudta, neki semmi köze sincs a gyerek sikereihez.

Mindig pontosan elvégezte Serenával kapcsolatos feladatait. Ez a munka viszonylag könnyű volt, meg akarta tartani, nagyon nem lett volna ínyére, ha máshová irányítják. Arról szó sem volt, hogy szerette a gyermeket. Serena már nyolc hónapos volt, és annyit sem foglalkozott nevelőnőjével mint

a bútorokkal. Egy *ilyen* kölyköt tényleg nem lehet megkedvelni.

Serena fáradhatatlanul körözött a szobában. Egyre izmosabb lett, és meghökkentően erősnek bizonyult. A többiekhez hasonlóan már ő is ismert néhány szót, de ha beszélt, akkor olyan parancsolóan tette, mintha feltétel nélküli engedelmességet várna.

Thera eltűnődött. Vajon mennyi ideig marad még Serena mellett? Gyanította, már nem túl sokáig.

Mi lesz velem azután?

Infiltrator-nevelde, 2025.

Serena meztelenül, keresztbe tett lábbal ült az acélasztalon. Kövérkés kezét a térdén nyugtatta, és figyelmesen hallgatta a tudós szavait.

– Ma, Serena, elkezdődik nevelésed egyik fontos, új fázisa – magyarázta a nő. A hangja hideg volt és színtelen; tompa barna szemével úgy vizsgálgatta a gyermeket, mintha csak egy érdekes állat, egy új faj egyede lenne. Az igazat megvallva Serena valóban az volt. – Fájdalmat fogsz érezni – folytatta a tudós. – Ha blokkolod, csak megzavarod a folyamatot. A légzési és meditációs technikák, amiket tanultál, sokat segíhetnek.

És én is veled leszek – suttogott Skynet a kislány agyában.

Ezt felesleges volt közölnie. A kislány tudta, hogy Skynet mindig vele van, és élete minden egyes pillanatáról felvételeket készít. Természetesnek tartotta, hogy ennél a fontos eseménynél sem hagyja magára, és azt is, hogy még a halálát is rögzíti. Egyetlen információ sem veszhet kárba; a korábban elpusztult gyerekek tragédiája is közelebb vitte a tervet a megvalósuláshoz. Serena nem sajnálta őket, és a saját életéért sem aggódott, egyszerűen elfogadta, hogy ennek így kell történnie.

A vele egyidősekhez hasonlóan ismerte az érzelmeket, bár ezek skáláját kémiai eszközökkel korlátozták, agyának és testének mechanikus része gondosan szabályozta organikus mirigyének tevékenységét, a kiválasztott anyagok